

Co od nás Bůh očekává?

Hošťálková 24.11.2020

Písně: EZ 379, Hledám Tvoji Tvář, Oceán, Chvalte Hospodina nebes

Čtení z písma: Dt 10,10-14 1 Jan 4,7-10

Text kázání: Dt 10,12-13

Bratři a sestry,

v předvečer adventu si ponejvíce připomínáme vánoční příběh. Jak se Bůh sklonil k člověku a přijal na sebe lidské tělo se všemi jeho omezeními. Jak On všechno připravil, abychom mohli vstoupit do jeho milosti. Co ale očekává od nás? Myslím, že všichni, kdo poznali cestu k záchraně, si tuto otázku položili už mnohokrát. Jedna z nejlepších odpovědí je v přečteném oddílu.

Nyní tedy, Izraeli, co od tebe požaduje Hospodin, tvůj Bůh? Jen aby ses bál Hospodina, svého Boha, chodil po všech jeho cestách, miloval ho a sloužil Hospodinu, svému Bohu, celým svým srdcem a celou svou duší, abys dbal na Hospodinova přikázání a nařízení, která ti dnes udílím, aby s tebou bylo dobře. (Dt 10,12 – 13)

Bůh zde promlouvá k Mojžíšovi těsně po předání druhých kamenných desek obsahujících desatero. Všimněme si, že zde lze najít čtyři základních požadavky.

Prvním z nich je bázeň, tedy respekt a hlubokou úctu, která je přísně vyhrazena jedinému Bohu. Pohledem bázně se Bůh jeví jako mocný panovník, který vše stvořil a také má vše pod svou svrchovaností. Bázeň před Bohem je začátkem moudrosti.

Druhým je požadavek poslušnosti a následování. Jakmile uznáme Boží svrchovanost a rozhodneme se pro život s Bohem, začneme chodit po jeho cestách. To znamená, že začneme podřizovat svá rozhodování jeho vůli a dodržovat jeho pravidla. Bůh se z tohoto úhlu pohledu jeví jako náš průvodce, který nás bezpečně vede naším životem až k cíli.

Třetí požadavek je ve jménu prohloubení vzájemného vztahu s naším Bohem. Když zůstáváme v poslušnosti a podřizujeme svůj život Boží vůli, náš vztah k Němu získává novou kvalitu. Už v něm není jenom bázeň a poslušné následování. Pod vlivem Boží lásky k nám dostane další rozměr – lásku k Bohu. Pohledem lásky vnímáme Boha jako milujícího Otce. Je to podobné jako když milujeme jiného člověka. Chceme být v jeho blízkosti, sdílet s ním naše plány, přání a touhy. Chceme mu přinášet radost a nechceme ho zarmoutit.

Se čtvrtým požadavkem vstupuje do našeho vztahu s Bohem služba v lásce. Služba vždycky přináší zátěž. Děláme-li ji pro někoho, koho milujeme, nezdá se nám těžká. Jsem toho názoru, že služba patří k nedílným součástem zdravého křesťanství. Nezáleží na tom, zda jde o službu duchovní nebo praktickou. Před Bohem má obojí stejnou hodnotu. To znamená, že může jít o kázání, vyučování, vedení, pastorační nebo přímluvnou modlitbu. Může také jít o šití roušek, úklid sborového domu, pomoc s nákupy potřebným, přípravu sborového časopisu nebo natočení a zpracování videa s nedělním kázáním. Vše je potřebné a vše přispívá ke společnému růstu.

Všimněme si pořadí těchto požadavků. Na začátku je bázeň, pak poslušnost, láska a až poté služba. U někoho může celý tento proces zabrat jen velice krátký čas, jiný potřebuje roky k tomu, aby

dokázal sloužit v bázni, následování a lásce. Také je jisté, že se u nás budou všechny čtyři Boží požadavky různě prolínat. Bůh očekává všechny čtyři a když některý z nich chybí, stává se náš vztah k Bohu neúplným.

Bázeň před Bohem je začátkem moudrosti. Bez ní poslušné následování a služba připomínají chaotické tápání ve tmě. Poslušnost a následování bez lásky povede k zákonictví. Začneme být přísnými soudci v lepší případě sami sobě, v tom horším druhým. Zkusme se také zeptat. Jak bychom mohli mít láskyplný vztah ke skutečnému pravému Bohu bez bázně a bez poslušnosti? On přece říká: „*Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání*“. (Jan 14,15)

Služba bez poslušnosti se v horším případě stane službou, která sice vypadá zbožně, ale jejímž cílem je v jistém smyslu náš vlastní prospěch. Nemusí jít jenom o hmotný zisk. Může jít o prestiž, dobré jméno nebo jinak řečeno, o naše vlastní zviditelnění. V lepším případě se naše služba může proměnit ve službu lidem, do které si už svým Bohem nenecháme mluvit. Ne, že by bylo na samotné službě lidem něco špatného. Bůh nás k ní často vede.

Z vlastní zkušenosti vím, že je velice snadné, nechat se unést službou lidem a pokračovat mimo Boží vůli. Člověk má pocit, že to bez něj nepůjde. Taková služba ale často povede k vyčerpání a následnému vyhoření. Ten, kdo nás denně obnovuje je přece Bůh. On dbá na to, abychom nebyli vystaveni větší zátěži, než dokážeme unést. A služba bez lásky? Ta často způsobí víc škody, než užitku.

Na závěr bych chtěl zdůraznit míru našeho plnění Božích požadavků. Naše bázeň je bázní před **skutečným** Bohem ne nějakou naší zjednodušenou představou. Máme chodit po **všech Jeho** cestách, ne jen po těch, které se nám zamlouvají. Máme Ho milovat jemu sloužit **celým** srdcem a **celou** duší. On nechce, abychom byli křesťany z deseti, dvaceti nebo padesáti procent. Chce abychom mu byli oddáni bez výhrad a omezení. Naplno. On sám nám v tom pomáhej.

Amen